

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Μόδα

Είναι τρομερό το πώς αλλάζει η μόδα από εβδομάδα εις εβδομάδα. Τα μεγάλα καταστήματα νεοτερισμών στο Παρίσι δεν προλαμβάνουν να λανσάρουν νουβάρτε.

Ετσι η αντιπροσωπία της "Ωτ-Κουτύρ, κ. Λαυβέν, ελαιοσάρισε ένα άραιοτάτο θερμινό, που δίνει από χιόνι στερεοποιημένο. Είναι κάτι τι το εξαιρετικά δημοφιλές, μπορεί δὲ να είναι και χρυσόπαιγμένο, μελιτζάνι ή άγκινι — φουρέ ή γαβουρί — πάλι.

Οι τούστες εφέτος το καλοκαίρι, θα είναι πολύ περιέργες, μεγάλες, ξύλινες, σε σχήμα μπουκάλας χιλιέρινης.

Ως παπούτσια θερμινά, θα φορεθούν πολύ τούσκαρα με κουδουνάκια τριγύρω. Τα κουδουνάκια δεν ξέρει κανείς σε τι χρειάζονται, αλλά αφού τα ελαιοσάρισε έτσι ο Πατούρ, με την ειδική μάλιστα διανομήσαν «τσουκάρ ω γκρελλόν», όλες οι κομψές Παριζιάνες υπεταχθήσαν.

Τα καλοκαίρινα μαγιό γίνονται από φλούδια μελιτζάνας που είναι γυαλιστερά για να γλιστράει το νερό. Γι' αυτό μην πετάτε ποτέ τα φλούδια της μελιτζάνας και τα παραποιλία άκμην γιατί η μόδα τα χρησιμοποιεί όλα.

Η ΝΤΕΜΙ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Διακοσμητική

Εκτός από τις συμβουλές που δώσαμε στο περασμένο φύλλο για τη διακόσμηση του σαλονιού και του χώλου, υπάρχουν βέβαια και άλλες λεπτομέρειες που όταν εφαρμοσθούν, δείχνουν ένα γούστο ραφινέ και σιβιλίζε ανθρώπου.

Στο χώλλ, λόγω χάριν, μπορείτε να έχετε πεποιημένες με κάποια χάρη, βέβαια, τις βαλίτσες και τα μπαρούλα, που άλλωστε τα βάζουν στις αποθήκες.

Αυτό απλούστατα δείχνει στον τυχόντα επισκεπή πώς είσαστε έτοιμες για ταξείδι, πράγμα που τον κάνει να ζηλεύει.

Σε πολλά σπίτια, σε μία γωνιά του χώλλ ή σ' ένα ξεχωριστό δωματάκι έχουν φτιάξει ένα μικρό μπαρ. Αυτό είναι πολύ βιέ στυλ. Προτιμότερο είναι να αγκαζάρετε ένα στραγαλατζή, ο οποίος να περιφέρεται ελεύθερα στο σπίτι σας όταν έχετε καλεσμένους. Ετσι οι ένοικοι σας δεν έχουν ανάγκη να τρέχουν να βρουν το μπαρ του σπιτιού, αλλά θα περιμένουν με την σειρά τους τον στραγαλατζή, να πάρουν το αναμικτικό τους.

Ως αναμικτικά να προτιμάτε καραμέλλες κόκκινες με ροδάκι μέσα, τεμπλεμικά, ματζούνα και ξερολούκιμα παρφέ.

Από τα φαιδρά

Μαρίκα μου, είναι αδύνατο να ζήσω χωρίς έσθια...

Εγώ όμως μπορώ...

Εσύ βέβαια γιατί έχεις την προίκα σου...

Η σύζυγος προς τον κυνηγό άνδρα της :

Λές να πιάς αόριο κυνήγι; Την τελευταία φορά έσκόπευες το όρτυκι κι' επέτυχες τον συμβολαιογράφο... Αόριο σου συνιστώ να σκοπεύσεις τον συμβολαιογράφο για να πετύχης το όρτυκι.

Πώς θα κρίνετε το βιβλίο μου; Έσείς δεν έχετε γράψει τίποτε στη ζωή σας.

Ούτε αόιο έχω γεννήσει ποτέ μου, αλλά μπορώ να κρίνω μία μελέττα καλλίτερα από τις κόττες.

ΕΚΠΤΩΣΙΣ

Αλίκα μου, το ξέρεις πώς γίνεσαι όμορροτερη κάθε μέρα...

Ω!... Είσαι υπερβολικός.

Ε!... καλά... μέρα παρά μέρα!

Πόσο ενοικιάζεται το επάνω πάτωμα;

Τό σπιτι έχει και μπαλκόνι. Τρεις χιλιάδες δραχμές...

Και χωρίς μπαλκόνι :

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΑΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΠΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥΝ

Α! η καυμένη... είναι τρελλή. "Ας έχη όμως ύν'ε'τ Σ' ένα σαλόνι του συμμοίου απ' τ' άπειροπληθή Θά φηγουάρη φυσικά και κάποια μας λογία Πού να μη βασκαθή!...

Θά είναι «φεμινίστρια» κατά κανόνα ίσως, "Έχει «έσπρι ελεύθερο» και «γκριζουάν» μαλλιά Κατά του άντρα, φυσικά, τρέφει μεγάλο μίσος Κι' ως κύριον της γνώρισμα, φοράει και γυαλιά. Γυαλιά που έχουν σκελετό, χοντρό, εκ ταρταρούγας. Βιβλία πάντοτε κρατά στους δρόμους και τας ρούγας. Κυκλοφορεί, χωρίς ποτέ τον κόσμο να προσέχη Και ύφος πάντα σκυθρωπό κι' άφηρημένο έχει!...

Τι κάνει, αν την ρωτήσετε, γράφει και δλο γράφει, Πλήν, δσα γράφει μένουνε συνήθως εις τό ράφι, "Έχει και γνώμη, φυσικά, και συζητεί όργυλως, Κι' η γνώμη της, ανόητος τεκμαίρεται τω όντι... Καί... δείγμα καθαρόαιμον είναι ο "Άλκης Θρύλος. Τό ανδρικόν ψευδώνυμον της κόρης Νεγρεπόντη, Πού 'ναι κυρία κοσμική κι' από μεγάλο τζάκι... Έπίσης η Γαλάτεια υπάρχει, Καζαντζάκη "Ητις και με τό θέατρον συννάκις ασχολείται. Και όταν βγάξει πού και πού και τόμον ποιημάτων Δεν ξέρει πώς ο άτυχής, οόδεποτε πωλείται. Και μένουν τα ποιήματα, κοντά εις την μαμά των... Με τας λογίας τέρπεται δλόκληρος η χώρα, "Η Σαραντίδου ή "Αθηνά και ή Μοάτσου ή Δόρα, "Η "Άλεξ Πλακωτάρη, Πού γράφει τα τραγούδια της άπλως για τό συρτάρι, "Ιακωβίδου ή Λιλή, Μυρτιώτισσα και άλλες Σοφές διανοούμενες «μπά-μπλέ» απ' τις μεγάλες!...

Δεν διαφέρουν. Κι' είν' αυτό αλήθεια θλιβερή, Τά ίδια όλες γράφουνε και σκέπτονται όλες ίδια, Και ο καθείς εξίσταται θαυμάζει κι' άπορεί Πώς ο Θεός, ξεκάρφωτα, κρατά τα κεραμίδια!

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ο Ιατρός άπαντᾶ...

Κυρία Α. Π. Ρ.— Με την επιστολή σας μου δώσατε και κατόλθα ότι κάτι θέλετε που δεν μπορώ να καταλάβω. Παραπονείσθε για πονοκέφαλο ή για στρέβλωση της επιγονατίδας; Δεν εκφράζεσθε καλά. Πάτω, καλού-κακού, αγοράστε ένα άραβικόν έμπλαστρον, κολλήστε το στο μάτι σας και μου εναγογράφετε να καταλάβω καλύτερα.

Κυρία Α. Α.— Δεν είναι τίποτε, Έάν παίζει το μάτι σας πολύ και ζνοι γοιελνεί άνευ λόγου, καρφώ-

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η ΣΤΗΝ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Νοικοκυριό

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Ενα μεγάλο ζήτημα της νοικοκυράς είναι το πώς θα προφυλάξη το καλοκαίρι τα γουνάρικα της από τον σκόρο.

Δύο τρόποι υπάρχουν. Ο ένας είναι απλούστατος. Τα γουνάρικα που θέλουμε να προφυλάξωμε το καλοκαίρι, από τον σκόρο, δεν τα κρύβωμε σε ντουλάπες ή μπαούλα, αλλά απλούστατα τα φοράμε όλο το καλοκαίρι. Ετσι, δεν πλησιάζει σκόρος. Και είναι ξεχωριστή εξαντρίσιτε να βλέπη κανείς στη Γλυφάδα μέσ' στο ντάλα — μεσημέρι μία κυρία να βγαίνει από τη θάλασσα και αντί να τυλιγεται σ' ένα πρόστυχο μπουνοζί, να κρύβη τα βρεγμένα κάλλη της σε μία λούτρη, σε μία ρενόρ άριζαντέ ή σε μία έρμινα.

Ο άλλος τρόπος είναι μάλλον δύσκολος, αλλά πολύ αποτελεσματικός. Για να μη φέη ο σκόρος τις τρίχες της γούνας, ξυράζωμε τη γούνα και φυλάμε άλλοι τις τρίχες και άλλοι το δέρμα. Ετσι, ο σκόρος δεν ξέρει πού να πρωτοπιάη και αυτόκτονεί. Όταν έλθη χειμώνας ξανακολλώμε τις τρίχες μία-μία.

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Τρεις συμβουλές την εβδομάδα

Μην αγοράζετε ποτέ όταν έρωτεύεσθε.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Από ένα χλιαρό έρωτα είναι πολύ προτιμότερη μία καλή ζευγαριστή φασολάδα!

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Σ' ένα μεγάλο έρωτα πρέπει να προσέχετε πολύ τα ρέστα που σας δίνει ο εισπράκτωρ του τράφι.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΪΒΕΝ

ΛΟΓΟ

Η άλλη λογογραφία της Σουφραζέττας

Κύριον Ν. Προεστόπουλον, Νεοελληνικά "Α-γράμματα, Ένταυθα. — Θαυμάσια τα νέα σας ποιήματα, Ευχαριστώ δὲ πού μου τα έστειλάτε. "Ιδώς έκείνος ο στίχος από τό "Μούχρωμα".

...«Και τό φεγγάρι δλόγιομο Κεφαλοτύρι σάπιο...».

Μόνον πού καταπιάνεσθε με θέματα επικίνδυνα. Για σκεφθήτε να σας έρθη ένα κεφαλοτύρι σάπιο στο κεφάλι!

Κυρία "Άλεξ, Πλακωτάρη, Νεοελληνικά "Α-γράμματα, ένταυθα. — Και τα δικά σας ποιήματα μου άρεσαν πολύ. Δίνετε με λόγια απλά ζωντανές εικόνες. Μπαράβω σας, "Ακόμη έχω στο νού μου τούς στίχους σας:

«Δούναβις τα μαλλιά σου, Καίμακάμην... «Και τα λάγνα μπράτσα με τις υπερμπυλδ- (χατρες)!

Και πάλι μπράβω σας!

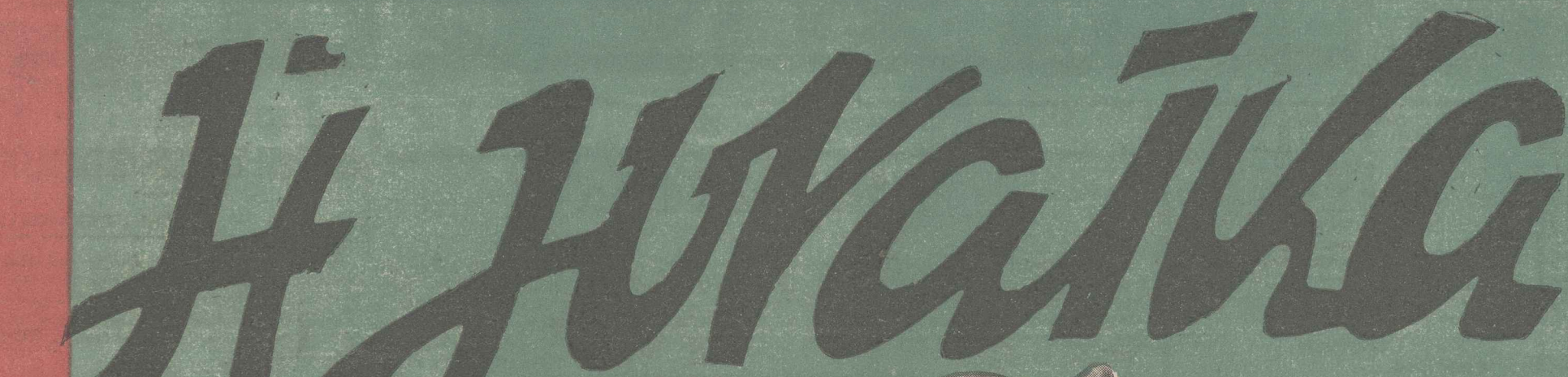
Κυρία "Αθηνά Σαραντίδη, μεταβράστρια. —Τί γινίκατε έσείς; Καίρo είχατε να μου γράψετε! Μεταφράσατε πάλι κάτι βλεπώ για τό θάσσο "Ανδρεάδου. Ποιός είναι αυτός ο φουκαράς και σε τί σας έφταξε;

Κύριον "Αγγέλον Δόξαν, ένταυθα. — Λυπούμαι που δεν σας άρεσαν οι τίτλοι τών διηγημάτων έρωτικής ψυχολογίας, που σας έδωσα. "Ιδού σας δίνω και άλλους:

«Μοή μπήκε ένα κάρβουνο στο μάτι, κύριε.» ή «Αναίμε τον πολυέλεστο, κατηγχανάφη» ή «Βρωμάτε σκόρδο δεσποινίς» ή «Μοή βάζετε βεντούζες παρακαλώ!».

Κάποιον θα διαλέξετε από όλους αυτούς.

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΗΧΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

6

ΜΑΪΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 77

Γραφεία: Πατησίων 8

Τυπογραφεία: Παλαμήδου 4

Συνδρομικά:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ετήσια Δρχ. 150

Εξαμηνιαία 80

Ετήσια Αλφ. Άγγλιας 1

Εξαμηνιαία Σελλίνα 10

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ετήσια Δολλάρια 5

Εξαμηνιαία 3

Τμή έκδοσης 10 σέις

Γενικές αντιπροσώπους μας δι' Α-

λν την Αμερική είναι ο κ. Κων-

σταντίνος Ι. Νικολάου.

Δ) σεις: People's Printing Co

656 6th Avenue

New-York City

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΩΣΙΑΙ ΤΗΣ ΛΑΜΟΥΡ

Ετοιμασθήτε λοιπόν κυρίες, δσες τυ-
χόν μοιάζετε της Ντόροθ Λαμούρ. Ό
Σουλτάνος της Ζαωώρας, μαγεμένος
από τα κάλλη της, της έστειλε πρότα-
σι γάμου. Καί επειδή ή κ. Ντόροθ εί-
ναι παντρεμένη, ο πεισματάρης Σουλ-
τάνος θέλει καλά και σώνει να του
βρούνε μία ίδια, μία σωσία της Λα-
μούρ.

Πώς διάβολο την αγάπησε έτσι;
Φταίει τδ όνομα φαντάζομαι: Λαμούρ!
Α' όμωρ είναι ο έρωτας στη γλώσσα
της Γεωργίας Σάνδη και ο άτυχής
Σουλτάνος την έπαθε από τδ όνομα.

Άλλα τδ ζήτημα δεν είναι αυτό. Εί-
ναι τδ, ποιά άραγε θα βρεθί να μοιά-
ζι τόσο πολύ της Ντόροθ.

Φαντάζομαι συγκίνησι τα θηλυκά
μας. Θα έχουν φάει τούς καθρέφτες με
μία φωτογραφία της κυρίας Λαμούρ
στό χέρι. Άλλη θα βρήκη ότι έχει τα
μάτια και όχι τή μύτη, άλλη πώς έχει
τδ στόμα και όχι τα μάτια και άλλη
θα πιστεύη ότι με λίγο κατάλληλο μα-
κιγιάζ θα γίνη ίδια κι άπαράλλα-
χη!...

Μία γνωστή σουμπρέττα, ετοιμάζε-
ται κι' όλος να φύγη γιά τή Ζαωώρα.

— Πώς τδ άποφασίστηκε; της είπα.

— Θέλετε να περιμένα πότε θαόρθουν
ο άπεσταλμένοι τδ Σουλτάνου να ψά-
ξουν τίς Ρωμίες;

— Άλλά τί θα κάνετε;

— Θα πάω στη Ζαωώρα, θα γυθώ
όπως ντύνεται ή Λαμούρ και θα κόβω

κάθε μέρα βόλτες έξω από τδ παλάτι
του Σουλτάνου. Κάποτε θα με πάρη τδ
μάτι του.

— Πολύ σοφά. Κι' αν τύχη να μή σάς
δθ;

— Θα τόν τρελλάνω στην κακιάδα:
Σουλτάνε μου, Σουλτάνε μου

— Ό,τι κι' αν θέλεις κάνε μου!...

Τί διάβολο; Δεν θα με προσέξη; "Ο-
ποιος επιμένει νικά..."

Η άγαπητή μας σουμπρέττα δεν έ-
χει άδικο. Έγώ τούλάχιστον την συνε-

βούλευσα να πάη, της ευχήθηκα καλή
επιτυχία και τήν παρηκόλευσα να κυτ-

τάξη μήπως υπάρχει στη γειτονιά του
Πολτασιού κομμιά σουλτανπούλα που

να θέλη άνθρωπο.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Αδάμ και Εύα

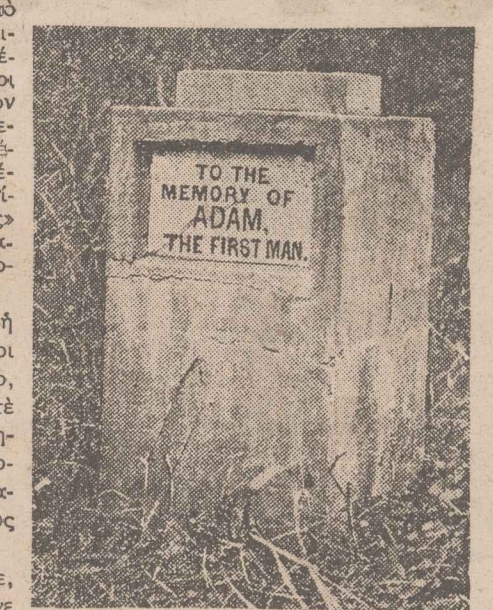
Πώς θα μπορούσαμε να τελειώσουμε τήν
ιστορία αυτή των διασημών ζευγαριών τής
ιστορίας, που έμειναν άθάνατοι, αν δεν ά-
καρτέραμε και τδ πρώτο ζευγάρι τής αν-
θρωπότητας; τόν Άδάμ και τήν Εύα;

Βέβαια, κανείς από
μάς δεν ξέρει λι-
γότερα απ' όσα ξέ-
ρει γιά τδ ζευγάρι
αυτό των προγόνων
μας κι' ο μεγαλειέ-
τος σοφός, "Ό,τι έ-
ρομε περιέχεται μέ-
σα σε μερικούς στί-
χους τής "Γένεσεως"
και δεν υπάρχει πιθα-
νότης να μάθουμε πο-
τέ περισσότερα.

Ό Άδάμ και ή
Εύα, άποδυογμένοι
απ' τόν Παράδεισο,
δεν σκέφτηκαν ποτέ
ν' άνευθύνουν ένα μη-
μείο, γιά να πληρο-
φορήσουν τούς άνα-
ρίστητους άπογόνους
τους.

Και τί μπορούσε,
πραγματικά, να είνε
ή ζωή τους, ζωή δύο
άνθρώπων, που προ-
κόλλεσαν τήν όργη
του Θεού, μέσα σ' έ-
να κόσμο άπολύτως
έρημον από ανθρώπους; Η τιμωρία ή-

ταν προμερη και μέσα στο νέο τους πε-
ρίβλλον, στον νέο τόπο ζωής τους, πλά-
νως κοντά σε μία ταρραμένη θάλασσα, ή
σ' ένα δάσος γεμάτο μυρμηγκία, άρχισαν
άσφαλώς πολλά δάκρυα μετανάσις. —

"Ένας προκείμενος Άμερικανός από τήν Βαλ-
τιμόρη είχε τήν πρωτοτυπία ήδ να άνεγείρη
ένα άπλό μνημείο από πέτρα στην μνήμη του
πρώτου άνθρώπου, άδου έρωτας: "Είς μνήμην
του Άδάμ, του πρώτου άνθρώπου".

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

Και μέσα στην
καρδιά μας, τδ ζευγάρι,
λέσες τόν Παράδεισο έξ
αίτίας ενός
σφάλματός του, κέρδισε
μία αιώνα
δίκη σπογγή, γιάτι τόνον
νά μάς πλάγη!...

«ΤΟ ΠΛΑΝΟ ΑΛΕΤΡΙ»

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΤ

ΕΓΙΝΕ... ΠΑΝΔΟΧΕΥΣ!

Πολλοί Λονδρέζοι τς ημέρες του Πάσχα
σκέφτηκαν να κάμουν μία μικρή έκδοσή
τδ «Παλιού Άλλετρι», τδ έρχομτο παντοφύ-
ο της
Ιουλιέ Μάκ Ντόναλντ, τής κόρης του πρώην
πρωθυπουργού της Μεγ. Βρετανίας Ρόμσεϋ
Μάκ Ντόναλντ.

Μέσα στην καταπράσινη πεδιάδα τής κομη-
τείας του Μπουκίנגχαμ θα τδ όητε τδ «Παλιό
Άλλετρι» καθώς τδ άμάς θα σάς τραγουδάει,
να κανονίη άνήμελα στο δένδρο.

Όταν φθάσετε, θα βρεθήτε μπροστά σε μία
μικρή πύλη, που στην κορυφή της κομνείται
ένα σφαιρικό φυτό, όπως άμυνόθα τήν έπιγραφή:
«Όλα τά φαντάζα σε μικρές τιμές».

Τδ έσωτερικό είνε χωρισμένα από, τοιαύ-
το και χωρισμένο τής «αυλής καλής Άγ-
γλίας».

Στο καλλιμείο, πάνω στους μπαλκόνιους, κά-
θονται και κάθονται κομποσχοίνισσες οι χωρι-
τες. Δεν μιλούν γιά τήν πολιτική, αλλά γιά
σπου γενικά και ιδιαίτερα γιά τδ ποδόσφαιρο.

Στδ βάθος ή κυρία Ρίντντλεϊ, τδ γένος
Μάκ Ντόναλντ, γαμίζει τα ποτήρια των πελά-
των και θέλεγε κανένας πώς γιά τήν Ιουλιέ,
που πριν τόσο λίγα χρόνια ήταν, μετά τήν Βα-
σίλισσα τής Άγγλίας, ή Πρώτη Γυναίκα του
Βασιλείου, ο καιρός που άποδοχόταν στην
Ντόναλντ Στρή τούς έξονους διπλωμάτας
είνε πολύ παλιός.

Άγαπητή Ιουλιέ, τί άπλή και καλή που
είνε!

Και δεν θέλει καθόλου να γίνεσαι λόγιος
γι' αυτήν. Μία μέρα μούλεγε: «Όταν οι του-
ρίστες πιάσουν νιφάρια από περιέργεια στο
«Παλιό Άλλετρι», τότε θ' άρχιση γιά μένα
μία πραγματική περίοδος ευτυχίας. Θ' ά-
φρασιωθώ στον άντρα μου και στους φτωχούς
πελάτες μου».

Ό άντρας της... Όλοι ξέρουν πώς ή Ιου-
λιέ παντρεύτηκε πριν λίγον καιρό και πώς
έναν έπιδό τήν Άγγλίζα, τόν Νόβερνο Ρίντντλεϊ
Κονσέρτο, παλιό προπονητή του γκολφ
και έρασιτέχνη άρχιτέκτονα, που δεν δει-
χνεται καθόλου ύπερήφανος, γιάτι πήρε γυ-
ναίκα του τήν κόρη ενός πρωθυπουργού τής
Μεγαλειότητος Του. Οι φίλοι του τόν φο-
νάζουν όπως και πρώτα, Τένερ.

Η πολιτεία τρέχει, γεμίζει τδ μικρό παν-
δοχείο. Ζητούν τήν παντοφύ. Κι' εκείνη ά-
πλή και γλυκύη, τρέχει κοντά σ' όλους να
τους πη δύο καλά λόγια.

Η νύχτα πέφτει. Τί ειδυλλιακό περιβάλ-
λον. Και ποιος θα σκεφτεί σε λίγο νύχθη να
ταράξη, με τήν περιέργειά του, τήν ήσυχ
εύχνη τής Ιουλιέ;

Η ΚΑΤΕ ΦΟΝ ΝΑΓΚΥ

ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

— Άλλά! Η δεσποινίς Νάγκυ: Έδώ Βερο-
λίνον. Ό δόκτωρ Γκαϊμπλς θα ήθελε να σάς
δθ αύριο.

Βαθεία συγκινημένη ή νεαρή «στάρ», που
ένε μιν καταγωγής ουγγρικής, άλλα είνε γαλ-
λικής προέλευσης, έπαυσε στο Μπουρζέ τήν
άλλη μέρα τδ άεροπλάνο τόν 8.25'. Κατά τδ
μεσημέρι προσηγαίνονταν τόν Βερολίνο.

Μετά μίαν μικρή και έγκριση συννο-
μίας, ο κ. Γκαϊμπλς, άπογοής τής Προα-
γάνδας τού Γ' Ράιχ, τής πρότεινε ένα σπι-
τάκιον διά τέσσερα γεγραμμένα φίλους, που θα
γυρισθύν εις διάστημα ενός έτους εις τδ Βε-
ρολίνο διά λογαριασμόν τής U. F. A., συμ-
βόλιον άναμφισβήτητος άναγνωσμού, γιάτι ή
Γερμανία θέλει να άναστήση μία ήθελον, ή
όποια «έγερση» «ελευθερίας σχεδόν άποκλει-
στικώς εις τήν Γαλλία».

Άλλά ή δεσποινίς Νάγκυ έρόντισε να μεί-
νει καθισμένη και εις έρώτησι δημοσιογράφων
που τήν άνέμεναν εις τδ αεροδρόμιον Μπουρ-
ζέ, καθώς έπείσθησαν, αν πρόκειται να έγκα-
ταλείνη όριστικώς τήν Γαλλία, άπάντησε:

— Ποτέ!

διαφορούμενη ζωή... Κι' εγώ σε κατάφερα
με τρόπο...

— Άβλιο πλάσμα...

— Θάμωσες;

— Γι' αυτό λοιπόν δεν έχεις πιά ύπνο
τδ πρώτο;

Η Γερμανία σου σκύβει σ' αυτή μου:
— Σώπα και μιά άκούει ή μπριμπίκα.

Δεν πρέπει να φαντασθί πως ή γυναικα-
κή είνε άνοητή και δυσάρεστη και μόνο
με τήν έπιβολή άγαπείται...

Μπορούσε να ήμουν δυσάρεστημένος;
ΛΥΣΙΕΝ ΦΡΑΝΣΟΥΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ	ΠΑΤΗΣΙΩΝ, άρ. 8
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ",	Τηλέφωνον 30.461
	ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Άρ.θ. Φύλλου 77	ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, άρ. 4
	Τηλέφωνον 30.297
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ	

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΕΤΟΣ Β	6
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ	ΜΑΪΟΥ
ΔΡΑΧΜΑΙ 3	1938

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΧΑΡΕΣ

ΟΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

ήλιο και με τδ άστρα... Άφρησ άνθρωπε τόν στενό σου
κόσμο και τίς συνθήδες σου και βγές γιά χαρής τδ
θέσμο τής αιώναότητας... Γιατί ή άνοιξις είναι ή αιώ-
νιότητα, ή θεία ανώτατος, ή διαίωνα τής ζωής...
Κανένα άλλο θέσμο δεν μπορεί να σο δώση μαζεμέ-
νες τόσες χαρές... Όλες σου οι αίσθήσεις παίρνουν τδ
μεριδίό τους σαν πλούσιος συνεταίρος τής ζωής. Έδώ
δεν υπάρχουν άδελφές, ο ήλιος λάμπει γιά όλους, τδ
βουνά άνθιστολίζονται γιά όλους, ή θάλασσα δέχεται
όλα τδ κορμιά στην άγκυλιά της κι' ά μυρωμένος άνοι-
ξιατικός άέρας δεν είναι ιδιοκτησία κανενός Κοτού.
Ξεχνάτε τδ μόθο σας γιά ένα λεφτό και έπωφελήθετε
απ' αυτή τήν άνάπαυλα, απ' αυτή τήν άναπαυή που
κάνει μαζί μας ή φύσι. Βγίητε να τήν γνωρίσετε...
Συμφιλιώθηκε μία γιά πάντα μαζί της. Τι άλλο μπο-
ρεί να είναι ή ευτυχία, από μία δύσι άνοιξιατική, από
τδ θέσμο ενός λαλουδισμένου κόμπου, από τδ τρα-
γούδι τ' άβηδονού, από τδ παιγνιδίσματα των φύλλων
με τδ φώς του ήλιου, με τδ δάσμι τδ φεγγαριού; Η
ευτυχία είναι κάτι τδ ελαφρό, τδ άπλοποιημένο, είναι
αυτό τδ άγνωστο κάτι που ξαφνικά μας γεμίζει και
θέμε να τραγουδήσουμε, θέμε να κλείσουμε σιωπηρά
τά μάτια, θέμε να μεγαλοπυρνώμε δημιουργώντας.
Όλοι οι άνθρωποι μόθο γίνονται γι' αυτές τίς
στιγμές, όλα τα ανθρώπινα όνειρα πλένονται μέσα σε
άνοιξις περιβάλλον... Γιατί όλοι μας κινηγομέμε τδ
άμωρο στην άγάπη και στην δημιουργία; Για να
νοιώσουμε στιγμές ευτυχίας, στιγμές που τδ σώματά
μας κάνουν φτερά, γίνονται άνάλαφρα και μεθούν ά-
πό τόν πόθο τής ζωής... Η άνοιξη τόν πόθο αυτόν μας
τόν δίνει άπλόχερα... Μας δίνει τδ ασιόδοξο σύνθημα
τής χαράς που διαδέχεται τήν συνφορμή, μας καλεί
γιά άγάπες, γιά συναδέλφους, μας καλεί να ξεχάσω-
με τίς ταπεινές μας ρουτινιέρες άσολίες και να γί-
νουμε ποητιά, έξερρηστή, παιδιά τής φύσης, χαρού-
μενα άδελφά τής γής.

ΔΙΔΩ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΠΕΡΑΣΕ ΠΙΑ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ...

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου
Και κάποιος λιγοστός κρυμμένος χάρος σου
Κ' οι μέρες με τδ γλυκότα βροδιάματα
Κ' οι νύχτες με τ' άπείραντα τα όνειρα
Και τδ στυαίο τδ ποητικό σωματάκι,
Μέ τη χιονιά,
Τρυγύρο στη γλυκύτητα γυναιά.

Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...
Στόν ποταμόν να κλειστά γυναιά
Πάνοψη ζαχαρώδης ή μυρωδιά
Και προσφέρει ή χλόη σε τδ καρφάμα μας.
Κι' απ' τόν σπορόν τδ φυτόμα
Κι' απ' τόν ριζόν τδ έξολομα
Κι' απ' τόν κλαδέων τδ ρούσσομα
Κι' απ' όλους τούς χαμούς μιάς νέας ζωής
Φέρνει τδ φύσμη τής βροδής ποής
Ός τδ κλειστά τδ σπία τδ θαμνιόμα,
Σαν έν άέριο πιστό, που μας μεθάει,
Σαν ένα κράζιο τής γής, που μας ζητάει,
Και νοιώδουμε σ' άβυσσος μίας
—Εσπόμε τής παλιάς κληρονομίας—
Τδ φυτόμα, τδ ριζόμα και τ' άθισμα...
Κι' απ' τδ κατάκαρά μας έν άντίστρομο
Στς μέρες γής τδ κρδίομα άποκρίνεται
Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...

Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...
Στόν ποταμόν να κλειστά γυναιά
Πάνοψη ζαχαρώδης ή μυρωδιά
Και προσφέρει ή χλόη σε τδ καρφάμα μας.
Κι' απ' τόν σπορόν τδ φυτόμα
Κι' απ' τόν ριζόν τδ έξολομα
Κι' απ' τόν κλαδέων τδ ρούσσομα
Κι' απ' όλους τούς χαμούς μιάς νέας ζωής
Φέρνει τδ φύσμη τής βροδής ποής
Ός τδ κλειστά τδ σπία τδ θαμνιόμα,
Σαν έν άέριο πιστό, που μας μεθάει,
Σαν ένα κράζιο τής γής, που μας ζητάει,
Και νοιώδουμε σ' άβυσσος μίας
—Εσπόμε τής παλιάς κληρονομίας—
Τδ φυτόμα, τδ ριζόμα και τ' άθισμα...
Κι' απ' τδ κατάκαρά μας έν άντίστρομο
Στς μέρες γής τδ κρδίομα άποκρίνεται
Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...

Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...
Στόν ποταμόν να κλειστά γυναιά
Πάνοψη ζαχαρώδης ή μυρωδιά
Και προσφέρει ή χλόη σε τδ καρφάμα μας.
Κι' απ' τόν σπορόν τδ φυτόμα
Κι' απ' τόν ριζόν τδ έξολομα
Κι' απ' τόν κλαδέων τδ ρούσσομα
Κι' απ' όλους τούς χαμούς μιάς νέας ζωής
Φέρνει τδ φύσμη τής βροδής ποής
Ός τδ κλειστά τδ σπία τδ θαμνιόμα,
Σαν έν άέριο πιστό, που μας μεθάει,
Σαν ένα κράζιο τής γής, που μας ζητάει,
Και νοιώδουμε σ' άβυσσος μίας
—Εσπόμε τής παλιάς κληρονομίας—
Τδ φυτόμα, τδ ριζόμα και τ' άθισμα...
Κι' απ' τδ κατάκαρά μας έν άντίστρομο
Στς μέρες γής τδ κρδίομα άποκρίνεται
Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...

Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...
Στόν ποταμόν να κλειστά γυναιά
Πάνοψη ζαχαρώδης ή μυρωδιά
Και προσφέρει ή χλόη σε τδ καρφάμα μας.
Κι' απ' τόν σπορόν τδ φυτόμα
Κι' απ' τόν ριζόν τδ έξολομα
Κι' απ' τόν κλαδέων τδ ρούσσομα
Κι' απ' όλους τούς χαμούς μιάς νέας ζωής
Φέρνει τδ φύσμη τής βροδής ποής
Ός τδ κλειστά τδ σπία τδ θαμνιόμα,
Σαν έν άέριο πιστό, που μας μεθάει,
Σαν ένα κράζιο τής γής, που μας ζητάει,
Και νοιώδουμε σ' άβυσσος μίας
—Εσπόμε τής παλιάς κληρονομίας—
Τδ φυτόμα, τδ ριζόμα και τ' άθισμα...
Κι' απ' τδ κατάκαρά μας έν άντίστρομο
Στς μέρες γής τδ κρδίομα άποκρίνεται
Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...

Πέρασε πιά ο χειμώνας κ' οι λαχάρες σου...
Στόν ποταμόν να κλειστά γυναιά
Πάνοψη ζαχαρώδης ή μυρωδιά
Και προσφέρει ή χλόη σε τδ καρφάμα μας.
Κι' απ' τόν σπορόν τδ φυτόμα
Κι' απ' τόν ριζόν τδ έξολο

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΘΙΜΑ

Σχολή 'Αρραβωνιασμενων

Στην 'Ιαπωνία η νύφη πρέπει να μάθη κυρίως να άρεση στην πεθερά! — Στο 'Ιλλινόις οι ανύπαντροι οδηγούνται δια της βίας προ δικαστηρίου εκ... γεροντοκορών! — Στην Σουηδία, 'Αγγλία κ.τ.λ. ιδρύθησαν σχολές, όπου οι άνδρες μαθαίνουν να περιποιούνται τους μπεμπέδες και να κρατούν το νοικοκυριό. — Ποιά είναι η δική σας γνώμη;

Ενώπιον δικαστηρίου γεροντοκορών...

Κές φύσεις έδωσαν στις σχολές αυτές την προσωπική τους σφραγίδα. Το πρώτο που μαθαίνουν οι νέες υποθήφεις είναι να άρεσουν στην... πεθερά τους, γιατί η πεθερά, όπως είναι γνωστόν, παίζει τον κυριώτερο ρόλο στις ιαπωνικές οικογένειες.

«Ας δοίμε όμως τι γίνεται στον περίγυρο αυτόν τόπο που λέγεται 'Αμερική, για να διασθώ οι νέες να είναι περισσότερο άφοι- σμένες στα σπτικά τους».

Διακόσια πενήντα πανεπιστήμια, άναριθ- μητες σχολές και γραφεία, διδάσκουν και πληροφορούν τον τρόπο που μπορεί κανείς να είναι εύτυχης στην συζυγική ζωή. «Ηταν καιρός να γίνει κάποια αντίδραση στην ό- λωση αιδώνουσα κατάρρευση της οικογε- νείας στην 'Αμερική. Οι άριθμοι είναι άρκε- τά εύγλωττοι: ο πρόεδρος του Πανεπιστημίου της 'Ινδιάνας στο πρώτο του μάθημα περί γάμου ανέφερε ότι, επί πέντε γάμων στην έ- παρχία του, υπολογίζονται δύο διαζύγια!

Με την πρωτοβουλία αυτού του ίδιου κα- θηγητού του Πανεπιστημίου του Μπίτλερ, διαφόροι σοφοί, γιατροί, νομικοί και ιερο- κήρυκες, άναπτύσσονται σε άκροατήρια κορι- τών θέματα σαν: «Το άποικισμό των γά- μων», «Η ψυχολογία του γά- μων», «Η συμφωνία των χαρακτήρων και ο γάμος» κ.λ.». Πολλοί όμως κριτικάρουν τις σχολές αυτές γιατί ποραμελούν τα πρακτικά σημεία, το πλύσιμο των πιάτων, την μπουγάδα, τα μπαλάντα και το σιδερέμιο των κρεβατιών «πραγμάτα σπουδαιότατα στη ζωή μιας οικογένειας!».

Ο δόκτωρ Λι μέλιστα κοινωνιολόγος διά- σχυς, δείχνεται ακόμη πιο ασυμπρόσ- κριτης του κακού από το όποιον ύποφέρει η οί- κογένεια: «Οι αυτές οι σχολές και οι διδασκαλίες είναι άπαιλώς άχρηστες: η μοντέρνα νέα έξερ ήδη πολύ περισσότερα για την ζωή, από όσα χρειάζονται! Έάν οι γυναίκες μας κοκκινίζουν όταν έρχονται σε άσκολη θέα, οι κόρες μας έρχονται σε ά- σκολη θέα, δεν άδελά τους καμιά φορά κοκκινίζουν!».

«Όστόσο οι σχολές του γάμου όλο και πολ- λασιάζουν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Κάθε μία από αυτές τις σχολές φαίνεται να βρή κατι που θα συγκινή την άεικνήτη φαν- τασία των 'Αμερικανίδων. "Εται μία μέρα το "Ότς, ήσυχα χωριουδάκι του Τυρόλου, χαμένο στα βουνά, είδε να καταφθάνουν μπουλουκία νέων 'Αμερικανίδων, οι όποιες κατέλυσαν σ' ένα μεγάλο σπίτι. Ντυμένες

Τουρκλικά οι γυναίκες αυτές έπεδόθη- σαν σε άγρο- τικές ύουλει- ες: έρχμεναν γελαστές και καπνικές δια- τηρούσαν σταύλους, έσκαβαν... πρως μεγάλην κα- τάπληξη των χωρικών, οι ά- ποιοι ήργοντο να δουν τις «Δεσποινίδες» να κάνουν τό- σον βόρ εις ε- σουλειές. Ο διευθυντής της σχολής αυτής είχ ε- βρή την γλώσσά σου ταί- ριασε στους σνομπ του τό- που του και του κατέκα- λυσαν την σχο- λή του.

Πλάι σ' αυ- τές τις ύπερ- μων έρνε ε- σχολές θα ήταν άδικο να μην αναφέρωμε την παλαιά σχολή της Μις Μπόρντμαν, της Νέας Υόρκης, η όποια διδάσκει την παλαιά σοφία της νοικοκυράς με σύσθημα: «Οι γυ- ναίκες με την γλώσσά τους ιππάρχουν να επι- καταστράφουν, με την σιωπή τους όμως κερδίζουν παντοτε». Για να τελειώσω με την 'Αμερική, θά α- ναφέρωμε τώδεξη καταπληκτικογενούς του 'Ιλλινόις, χαρακτηριστικό της ψυχής των 'Αμερικανίδων. Οι νέες της πόλεως 'Όρρα, κατόπιν κρατικής άδείας, εισβάλουν σε όλο τα δημόσια κτίρια, ντυμένες «πολιμαίνες» και συνέλαβαν όλους τους άντυπαδρους της πόλεως και τους ώδήγησαν προ δικαστηρίου γεροντοκορών, όπου και τους έβελήθησαν ποινές, από άπλο φίλι στις δικαστίνες, έως μπουδικά και κάλτσες μεταωτές για δια- ρα. Πολλές μάλιστα φορτικές και καπνάσες έφθασαν έως τον γάμο!

Στην Σουηδία είναι περισσότερον σοβαρά τα πράγματα. Γάμοι, γίνονται σπάνια και διαλύονται εύκολάτα, ο πληθυσμός δεν αυξάνει, παρ' όλο που η Σουηδία έχει λύσει τα περισσότερα κοινωνικά της προβλήματα και εύτυχι. Ο Σουηδός βλέπει με πολύ συ- κώηση και σοβαρότητα το ζήτημα του γά- μων. Και εκεί όπως και στην Αυστραλία, την Φιλανδία, την 'Αγγλία, οι σχολές άρραβωνιασμένων είναι άπειράριθμες. Στις σχολές, στους συλλόγους και ίδιως στους προσκό- πους και τους οδηγούς, γίνονται συχνά έ- ρεινες με τα έξης θέματα: «Πώς φοντάζε- σθε την εύτυχία στο γάμο; Πιστεύετε ότι είναι ένωση δύο ίσων συντρόφων ή ότι ο έ- νας πρέπει να κυριάρχη; Στην περίπτωση αυτήν ο άνδρας ή η γυναίκα πρέπει να κυ- ροαρχή;».

Καθώς οι γυναίκες της Σουηδίας χαρα- κτηρίζονται για το χιούμωρ τους, οι άπαντή- σεις των είναι νοτισμότες. «Η μία π.χ. έ- δήλωσε ότι επί δέκα χρόνια που είναι παν- τειμένη, δεν μάλωσε ποτέ με τον άνδρα της, γιατί έξερει άποτυχώς πως π ά ν τ ο τ ε έ χ υ ο δ ι κ η ο ι ο».

«Ενα άλλο πρόβλημα τίθεται: Μιά νέα που κερδίζει την ζωή της, πρέπει να έχω- ταλειών την θέα της όταν παντρευτή; Το πρόβλημα αυτό άσασχολεί όλες τις χώρες, [ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21ην ΣΕΛΙΔΑ]

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΧΜΕΤ ΖΩΓΟΥ

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Την προσηλυσμένη Τετάρτη, 27 ηλξ, μήνας 'Απριλίου, έγιναν εις τα Τίρανα, την μέρην πρωτεύουσας της 'Αλβανίας, οι γάμοι του βασιλέως της 'Αχμέτ Ζώγου του Α' μετά της νεαρής Ουγγρίδας κο- μίσσης Ζεραλδίνης 'Απονι.

Οι γάμοι αυτοί, εις τους όποιους παρευρέθησαν άνταρρόπουι όλων των Αλβών της Ευρώπης, έτελεσθησαν μεγαλοπρεπώς και εν τώ μέσσω των ένδοσιωδών εκδηλώσεων του αλβανικού λαού.

Η βασίλισσα Ζεραλδίνη

Βασιλικών γάμων είνε ένα γάμος εκ μέρους του κ. Μουσσολίνι, ένα α- ποκρίντον εκ μέρους του κ. Χίτλερ και έσκαρως καθύποστατοι όνόντων και έπαισι, όδωρον του αντίβασιλέως της Ουγγαρίας ναυάρχου Χορτν.

Παρακάτω δίνομε στις άσπινυστρίες μας με λίγα λόγια την ιστο- ρία του ρομάντσου αυτού, που τόσο εύτυχες τέλος είχε.

ΟΙΑ όμορφη κοπέλλα δεν όνειρετό, πρε στο πρώτα νεα- ριά της χρόνια, να συναντήσει κάποιον μέσα στον δρό- μω της ένα άειμενέμο πρίγκηπα, όρραϊον, έξυμν, πλούσιον και λογικό;

Όλες βέβαια. 'Αλλά οι πρίγκηπες σήμερα είναι τόσο λίγοι — και τόσο λι- γότεροι οι βασιλίδες — από τις έξ — του Βασιλέως, ή Σαντινιά και ή Ρουζιγιέ, είχαν προσλήθη σ' ένα χορό της άνωτέρας άρι- στοκρατίας της Βουδαπέστης, όπου και έγνωσαν την Ζεραλδί- νη. Γοητευμένης από την καλλονή και τους τρόπους της Ουγγρί-δας άριστοκρατίδας, οι δύο 'Αλβανίδες πριγκίπισσας την ρώτη- σαν αν ήθελε να τους χωρίσει μία φαντασμαρία της: Η Ζεραλδίνη που άγνοουσε το σχέδιο των δύο πριγκίπισσών, δεν έφερε καμ- μιά αντίδραση — γιατί άλλωστε, — και τους έδωσε μία φρο- τογραφία.

Λίγες μέρες άργότερα — έαπλήεις έξαιρητικη — ήλθαν να την ζητήσουν και να την πάρουν μαζί τους στα Τίρανα. Η φω- τογραφία της είχαν άρσσει στον Βασιλιά, που έζητησεν έπιμό- νως να την γνωρίσει. Τού την παρουσίασαν.

23 λίγες ημέρες οι άραβήδες τον άνηγγέλλθησαν έπισήμως. «Όπως βλέπετε, ή ιστορία είναι άπλη και δεν έχει μέσα της τίποτε το παραμυθένιο.

Ένας άνδρας άγάπησε μία γυναίκα, που άνταπέδωσε το αϊ- σθημά του. Κανένα ζήτημα συμφέροντος δεν ήθε να σκότιση το ρομάν- τος.

Και όμως τρεις πριγκίπισσες όνειρου... Η Μουζενγκέν έχει διαρκά, σπορά μαύρα μαλλιά, μεγάλη μάτια που λάμπουν σαν χάντρες.

Η δεύτερη, ή Ρουζιγιέ, της μοιάζει. Έβένινες υπούλες περιβάλλον ένα γελαστό πρόσωπο που το σκεπτείν δέμα κα- τ'αυτήν.

«Αριστερά: Οι άδελφές του Βασιλέως της 'Αλβανίας είναι πλήρεις διά την κομψότητα των. Ολόκληρο το Παρίσι όμιλησε εκστασία, καά την έκτασική των διά την όμορπία και την χάρυν των.— Δ ε ι α: Τρεις από τις έξ άδελφές του Βασιλέως Ζώγου φορούν την στρατιω- τικήν στολήν του γυναικείου συνταγματός που ίδρυσε ή πριγκίπισσα Μαζένιτε, ή μεγαλύτερη, πρως ποσοτασίων των δικαιοκτών της 'Αλβανίας γυναίκες. Το σύνταγμα αυτό άποτελείται από 600 νεάνιδες που άσכולούνται εις διάφορα κοινωφελή έργα.

γότεροι οι βασιλίδες — που πολύ έλάχιστες από τις άμορ- φες κοπέλλες βλέπουν τα όνειρά τους να πραγματοποιούνται.

Τον τελευταίο καιρό δυό τέτοιες περιπτώσεις συνήθισαν: 'Η μία είναι ή έρωτας κι' ο γάμος του Βασιλέως της Αλ- γαντίου Φαρούκ του Α' με την δεσποινίδα Ζουφκιάρα.

Η δεύτερη είναι του Βασιλέως της μαζής μας γεϊτόνισσας

Αλβανίδες παρελύνουσιν πρό των Βασιλέων

Αλβανιάς, που άγάπησε και έκανε γυναίκα του την Ουγγρίδα κόμισσα Ζεραλδίνη 'Απονι, κόρη μίας από τις πιο ένδοξες οί- κογένειες της Ουγγαρίας.

Διηγούνται ότι ή πρώτη συνάντησις του Ζώγου και της Ζερ- αλδίνης έλαβε χώρα στην Βενετία, την όνειρεμένη πόλη, όλων των έρωτευμένων του κόσμου... και ότι ο Βασιλεύς έμεινε κα- τάπληκτος. 'Η ιστορία αυή είναι φρεϊνική.

Η πραγματικότητα είναι ότι ο Ζώγου και ή νεαρά κοπέτσα συναντήθησαν για πρώτη φορά στα Τίρανα, άφου προηγήθησαν τα έξης γεγονότα:

Οι δυό άδελφές — από τις έξ — του Βασιλέως, ή Σαντινιά και ή Ρουζιγιέ, είχαν προσλήθη σ' ένα χορό της άνωτέρας άρι- στοκρατίας της Βουδαπέστης, όπου και έγνωσαν την Ζεραλδί- νη. Γοητευμένης από την καλλονή και τους τρόπους της Ουγγρί-δας άριστοκρατίδας, οι δύο 'Αλβανίδες πριγκίπισσας την ρώτη- σαν αν ήθελε να τους χωρίσει μία φαντασμαρία της: Η Ζεραλδίνη που άγνοουσε το σχέδιο των δύο πριγκίπισσών, δεν έφερε καμ- μιά αντίδραση — γιατί άλλωστε, — και τους έδωσε μία φρο- τογραφία.

Λίγες μέρες άργότερα — έαπλήεις έξαιρητικη — ήλθαν να την ζητήσουν και να την πάρουν μαζί τους στα Τίρανα. Η φω- τογραφία της είχαν άρσσει στον Βασιλιά, που έζητησεν έπιμό- νως να την γνωρίσει. Τού την παρουσίασαν.

23 λίγες ημέρες οι άραβήδες τον άνηγγέλλθησαν έπισήμως. «Όπως βλέπετε, ή ιστορία είναι άπλη και δεν έχει μέσα της τίποτε το παραμυθένιο.

Ένας άνδρας άγάπησε μία γυναίκα, που άνταπέδωσε το αϊ- σθημά του. Κανένα ζήτημα συμφέροντος δεν ήθε να σκότιση το ρομάν- τος.

Και όμως τρεις πριγκίπισσες όνειρου... Η Μουζενγκέν έχει διαρκά, σπορά μαύρα μαλλιά, μεγάλη μάτια που λάμπουν σαν χάντρες.

Η δεύτερη, ή Ρουζιγιέ, της μοιάζει. Έβένινες υπούλες περιβάλλον ένα γελαστό πρόσωπο που το σκεπτείν δέμα κα- τ'αυτήν.

«Αριστερά: Οι άδελφές του Βασιλέως της 'Αλβανίας είναι πλήρεις διά την κομψότητα των. Ολόκληρο το Παρίσι όμιλησε εκστασία, καά την έκτασική των διά την όμορπία και την χάρυν των.— Δ ε ι α: Τρεις από τις έξ άδελφές του Βασιλέως Ζώγου φορούν την στρατιω- τικήν στολήν του γυναικείου συνταγματός που ίδρυσε ή πριγκίπισσα Μαζένιτε, ή μεγαλύτερη, πρως ποσοτασίων των δικαιοκτών της 'Αλβανίας γυναίκες. Το σύνταγμα αυτό άποτελείται από 600 νεάνιδες που άσכולούνται εις διάφορα κοινωφελή έργα.

του τους. 'Η 'Αλβανία ξεφεύγει έτσι από το παιχνίδι των δι- πλωματικών «έγκαλαισθήσεων».

Έτσι οι 'Αλβανοί απέκτησαν μία Βασίλισσα.

Η Ζεραλδίνη δά άντακαρμήθη στους πόθους των: Πιστέω πως ναι, γιατί είναι μία μερφαμένη και έξυπνη γυναίκα, που γρήγορα θα νιώσει την άγνή ψυχή του λαού της και θα θέληση

Ο βασιλεύς 'Αχμέτ Ζώγου

να πραγματοποιήσει τα όνειρά του. Ο Βασιλεύς Ζώγου έχει ένα μεγάλο σκοπό να επιτύχη: το συνηρισμό της χώρας του, της μακράς άγριας χώρας, που δεν έχει σχεδόν ούτε δρόμους, που ή πρωτεύουσά της είναι σαν ένα μεγάλο χωριό.

Και στην προσπάθειά του αυτή βάζει κα' ένα πολύτιμο δοη- θό του: την Βασίλισσα της 'Αλβανίας Ζεραλδίνη.

Ι. ΦΕΡΝΑΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΗΤΕ ΤΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟΣΑΣ ΔΡΟΜΟ

"Εχετε καμιά κλίσι;

Οι κίνδυνοι παρεξηγήσεως του έαυτού μας

Δέν ύπάρχει άμφιβολία πως όταν κανείς έχη ένα έπαγγελμα που δεν του άρέσει, ύποφέρει πολύ.— 'Αλλά προσοχή! Πρέπει να είμεθα σε θέσι να ξεχω- ρίζωμε την επιθυμία μας να έχωμε «κάτι» το έξαιρετικό από την αληθινή «κλίσι» μας.— Έκείνος που χάνεται στον λαβύρινθο μιάς ψεύτικης κλίσεως είναι ένας άποτυχμένος.— Διαβάσετε την ιστορία της Μαρίας Δ... της «ω- μορφης παραγνωρισμένης», όπως την όνομάσαμε, και σκεφθήτε όλους τους κινδύνους που πέρασε.

Παράδειγμα: μία γυναίκα που νόμιζε πως είχε ταλέντο ήθοποιού.

ΕΛΑΒΑ μία μισρά έντ γράμμα από μία άγνωστην μου ζητούσε με άρκετη άδε- ξιότητα να την σποτήσω σ' ένα φιλο- μου διευδυτή θέατρο. 'Η έπιστολή μου έδιευδύθη σ' έσας και την καταούσι σας.

Ομιολογώ πως ο γρα- φικός χαρακτήρας, ο τρόπος έμφάσεως, οι ύψηλες φιλοδοξίες και ή άφέλεια της έπιστολής γράφου μου, με έξείευ- ρισαν κατ' άρχην. 'Υστε- ρα όμως σκεφθήκα πως μπορούσα ίσως να την βοηθήσω κάπως άλλωώς από ό,τι φανταζότανε. Γι' αυτό και της έγραψα να έρθη να με δει.

ΕΞΕΤΑΣΙΣ

Χαρακτηριστικό των ύ- περοπτικών ανθρώπων είναι να νομίζουν πως οι άλλοι είναι ύποχρεω- με ένοιο να τους έξυ- πηρετούν: Γι' αυτό και ή Μάρια Δ... ήρθε με μισή ώρα καθυστέρηση.

Μια έξηγήσε πως από παιδί άγαπούσε το θέα- τρο και πως όταν ήταν 17 έτών ύπηρετήσε σ' έ- ναν θέατρο. «Ο ύπος της μεγαλοήνης άρεσε στον διευδυτή μου (πράγμα- τι ήταν όμορφη, όψηλή, μ' ένα πρόσωπο όβάλ, με καλό προφίλ και άμο- ργη γραμμή, μαμιά σύντομα κάπως δεύτερη).

«Και δά έρχόταν ή δόξα, αν έκαμνη την έπο- χή δεν παντρευόμουν, έ- ναν γόο ό οποίος άρχισε να πηη και να με άπα- τει εύδως αμέσως. «Ω! οι άνδρες...

«Έχω κι' ένα κοριτσά- κι που μαρτύρησε για να το μεγαλώσω τα πρώ- τα χρόνια. Οι γονείς μου που δεν έκείνουν τον γάμο μου, δεν ήθελαν ούτε να με δουν! 'Ημουν πολύ υπερίσχυη για τα τους έπαινα βοήθη. Γι' αυτό άγανακτούσαν μόνη να μεγαλώσω την μικρή. "Υστερα ήρθε ή κρίσις...

«'Αλλά τι να σας τα- λω όλα αυτά, αυτά ά- νηκουν στο παρελθόν, τώρα παύω διαζύγιο, ή μικρή μου είναι άκόμ έτών και την βράβα έσωτηρή, το μέλλον μου άνηκει.

Γατί, έρεπε, παρ' όλες αυτές τις δυστυχίες, ούτε μία φορά δεν έκατέλειπα το θέατρο. 'Απο- τώρα και έμπρός μιας έμια άποφασισμένη να μην κολλάω άλλο από την καριέρα μου.

Αι, β β β β β, όταν έχει κανείς κλίσι!

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

«Όχι αυή ή ιστορία μου έσκαπε, έμολογώ, πολύ υπερίσχυη και πολύ ένοση. Καμιά φορά ή ψεύτικη προσπάθεια να σπάχη κανείς τα γεγονότα κατά τρόπον που να συγκινούν, φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα.

«Επειδή όμως μπορεί κανείς και να γελαστή και να διατεθή άσχημα εναντιον... άδων, γι' αυτό θέλησα να μιλήσω πολύ με την γυναίκα αυή και να αναλώσω τις σκέψεις της. «Ας γίνω κάπως υπερίσχυη σήμερα, σκεφθήκα. Έαν κα- τάρ'ω να επιβρώ κάπως καλά επάνω σ' αυή την γυναίκα δεν θα χάσω τον καιρό μου.

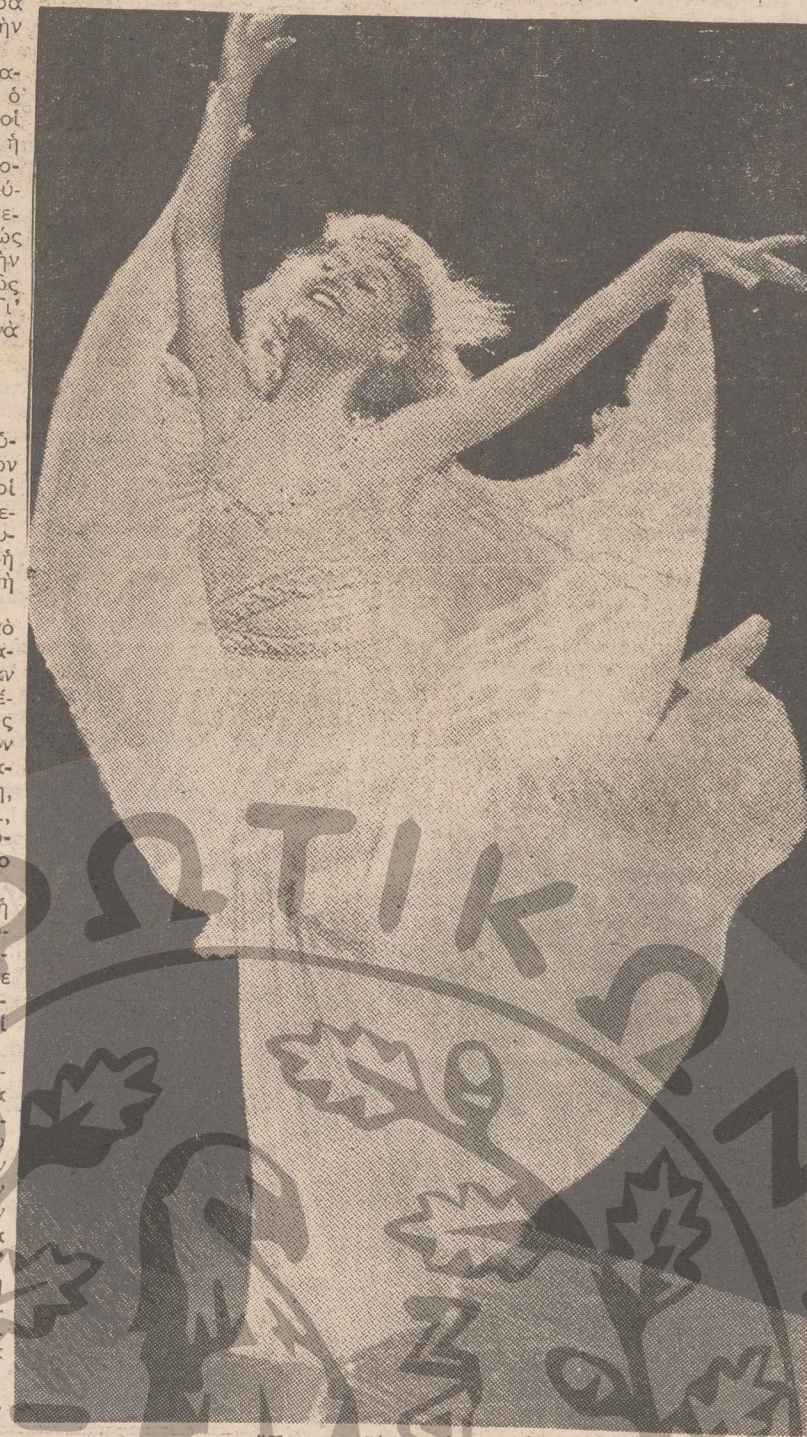
Πόσων έτών είστε; έρώτησα την έπισκεπτριά μου. — Είκοσι ένένα. — Χμ! 29 έτάπη, όηλοδή, 32 ή 33. Δεν σημαί-

για την παιδική της ηλικία, για τον γόν άνδρα της ό οποίος έγινε μέθεος, για το παιδί της και για χιλιάς άλλα τίποτα που μου έδιναν καιρό να σκεφθώ και να καταστρώσω το σχέδιό μου. «Φιλανθρωπία κατ' αυτόν τον τρόπο έμιά τι κερδισμένη κάτω από τις φράσεις της: — 'Η δόξα θα έρχόταν, σημαί: «Επείτα δέμλο ρόλο που δεν ήσαν άσχημοι γιατί... συοδούσαν με ύποσχέσεις.

«Ο ένας πρην έπρεό η κα στίς άρ- χές ο άντ'ρας μου ήταν γόο: σημαί: Παντρεύτηκα με τον πρώτον σκύντα γιατί δεν είχα τί να φάω και ο έμπαρσέρβιος την περίοδο εκείνη δεν με γουστάρει.

— 'Ο άνδρας μου με άπατούσε: σημαί: 'Απα- τώσε ο ένας τον άλλο αμοιβαίως. — 'Ημουν πολύ περηφάνη για να ζητήσω από τοδε γονείς μου να με βοηθήσουν: σημαί: — Εύτυχώς που πήραν το παιδί οι γονείς μου, γιατί δά κατατούσε ένα αληθινό γόο.

— Δεν έγκατέλειπα ποτέ το θέατρο: σημαί: — 'Από καιρό σε καιρό με προσελάβαιναν για ρόλους βιολών προσόντων... [ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22ην ΣΕΛΙΔΑ]

Εχετε κλίσι για χερουτρία;

«Εχετε κλίσι για χερουτρία; για την παιδική της ηλικία, για τον γόν άνδρα της ό οποίος έγινε μέθεος, για το παιδί της και για χιλιάς άλλα τίποτα που μου έδιναν καιρό να σκεφθώ και να καταστρώσω το σχέδιό μου. «Φιλανθρωπία κατ' αυτόν τον τρόπο έμιά τι κερδισμένη κάτω από τις φράσεις της: — 'Η δόξα θα έρχόταν, σημαί: «Επείτα δέμλο ρόλο που δεν ήσαν άσχημοι γιατί... συοδούσαν με ύποσχέσεις.

«Ο ένας πρην έπρεό η κα στίς άρ- χές ο άντ'ρας μου ήταν γόο: σημαί: Παντρεύτηκα με τον πρώτον σκύντα γιατί δεν είχα τί να φάω και ο έμπαρσέρβιος την περίοδο εκείνη δεν με γουστάρει.

— 'Ο άνδρας μου με άπατούσε: σημαί: 'Απα- τώσε ο ένας τον άλλο αμοιβαίως. — 'Ημουν πολύ περηφάνη για να ζητήσω από τοδε γονείς μου να με βοηθήσουν: σημαί: — Εύτυχώς που πήραν το παιδί οι γονείς μου, γιατί δά κατατούσε ένα αληθινό γόο.

— Δεν έγκατέλειπα ποτέ το θέατρο: σημαί: — 'Από καιρό σε καιρό με προσελάβαιναν για ρόλους βιολών προσόντων... [ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΩΣ ΠΟΤΕ;

ΤΗΣ κ. ΙΟΥΛΙΑΣ ΠΕΡΣΑΚΗ

ΣΥΛΛΟΓΙΖΟΤΑΝ η Στάσα, κάνοντας τις δουλειές της. «Πρέπει να κάνω έγχειρηση στο μάτι μου, πρέπει...». Είχε φόβο και γαργά. Χαρά, γιατί μετά τη θεραπεία δέ θα εΐχανε κόκκινα με τσίπουρα σαν της μύγας, τα ποδάρια, αλλά μάτια καθαρά, μαύρα και ώραια. Και άνοιγοινούσε να φύγει απ' την κυρία της, την κυρία Πηνελόπη, για λίγες ώρες και για άλλο λόγο: Για να μην άκουσε μολώνοντα. Και τὸ σπουδαιότερο απ' όλα, θὰ γλυτώνε, τὸ ξύλο. «Όχι πὸς τὴν πενσίσε τόσο στὸ σώμα ὅσα τὴν ἔβερνε, ὅσο πὸς τὴν ἐξευτέλιζε. Στὴ στιγμὴ καὶ γὰρ τὸ τίποτα, φράξι! μὴ μπάστα ξεφηνίκα! ἢ πὸς τὴν περιμένε σὺν τῇς ἔκανε μ' αὐτὸ ἔνεση ἀπὸ δυστυχία. Ἐπρεπε, ἔπρεπε λοιπὸν γὰρ λίγο νὰ ἡσυχάσει.

Γιὰ τὴν Πολυκλινικὴ τῆς εἶχε μιλήσει μὴ φίλη τῆς ὕπνευσε, ὀρφανὴ κι' αὐτὴ, πὸς ὑπόφερε ἀπ' τὰ μάτια της, καὶ πὸς ὁ γιοστὸς τῆς ὑποφέρει δὴ τὴν γίνικε ἡ ἐγγείρησι καὶ τῆς ἄλλαζε τὸν ἐπίθετο, με ὁμορρὸ πρόπο. «Εἴπατε τὴν καλὴν τῆς...» Καὶ πὸς ἔνας ἄλλος γιοστὸς νέος καὶ ὠραῖος, γιατί ἔβηγε καὶ εἶχε λίγο πῦρετο, στὴν ἐκεῖ διαμονὴ της, πῆγε νὰ τὴν στήρι-σκησῇ. Τῆς ἔβγαλε τὸ πονακίμο, τὴν κάθησε πὸς κρεβάτι καὶ ἐνὶ τὴν ἀκρόασι τῆς ἔλεγε: «Ἀνάστασε βράδια... ὠραία... ἡλῆ... μπράβο... ἀνάστα μὴ φορὰ... Μπράβο, κοπέλλα μου, μπράβο, κοπέλλα μου... Τώρα μὴ ἀνασταίνεις καὶ κράτα τὴν ἀναμνησί σου... Ἐστὶ νὰ σὲ γαργά... Ἀκόμα λίγο... Μπράβο! Στάσουσε τὰ γέλια σου κι' ἀνάστασε πάλι... Μπράβο σου... Μπράβο σου... Ἀσμπρά!.

Μπορεῖ λοιπὸν με δεινὸν τὸ μάτι μετὰ τὴν ἐγγείρησι ἐσπλημένη στὸ κρεβάτι νὰ τῆς ἔρθε καὶ τῆς Στάσα, πῦρετος καὶ νὰ πάει ὁ ἴδιος γιοστὸς, νὰ τὴν ἐξέτασει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ νὰ τῆς πεῖ τὰ ἴδια λόγια: «Ἐστὶ νὰ σὲ γαργά... Μπράβο κοπέλλα μου... Ἀσμπρά!.

Γυμναζόταν λοιπὸν γὰρ νὰ εἶναι ἔνομη κι' ἀνάστασε βαθεῖα ἡ κράτασε τὴν ἀνασπὴ τῆς με σταυρωμένη γέ-νια... «Πρέπει, πρέπει νὰ κάνω ἐγγείρησι στὸ μάτι μου». Ἡ κυρία τῆς τὸς ὑποσχεθεῖ καὶ μὴ Δευτέρα προῖ τὴν πῆγε στὴν Πολυκλινικὴ. Μόλις μπῆκεν, πῆσαν εἰσιτήριο καὶ πῆγαν στὸ ὀφθαλμολογικὸ τμήμα. Δὺο γυναι-τροδικὰ καθισμένης, αἱς κατέλειπε μιλῶσαν σιγὰ διὰ τὸς ὑποθέσεις. Σὲ κάθε ἀρρωστο πὸς τὸς παρῶναι-ζονταν, ἔδειχναν φανερά πὸς τοὺς ἐ-νογχεῖ καὶ σὰ γὰ ἐκδίκηση ὅταν τοὺς πλησιάζον τοὺ γύριζε βασιτικά τὰ βλέφαρα καὶ τοὺ ἔριχναν στανόνας μεσὰ στὰ μάτια καὶ στὸ τέλος τοὺ ἔβιναν ἕνα κομμάτι μπασίκα στὸ γέ-ρι γὰρ νὰ σκουπίσει τὰ δάκρυά του.

Τριγυλῶντες ὁ ἀρρωστος προγοῦ-σε πρὸς τὴν ἔξοδο κι' αἱς κατέλειπε ὁλως ἑμπνεῖται ἐγγεῖσε ἡ ἴδια ἱστορία.

Μπήκε ὁ καθήγητῆς, ἑτοιμαζόμε-νὸς με γυαλιά. Σ' ὅσους τὸν πλησιάζον, μ' ἀπλῆτα γέλια ἀπ' τὸν ἔνον στὸν ἄλλο, γύριζε τὰ βλέφαρα. Ὅσοι πῆ-γαν γὰρ πῶτῃ φορὰ τὸν κοίταζαν σὺ Μεσοία. Ἐπρεπε καὶ ἡ σεία τῆς Στάσας. Κάθησε στὸ πάγκο. Τῆς γύ-ρισε τὸ ἕνα βλέφαρο κι' ἔπειτα ἀμέ-σως τὸ ἄλλο:

— Τράγωμα. Τὴν ἔνετε σπῆτι σας; εἶπε στὴν κυρία πὸς στεκόταν μαζὺ με τὰ γυναικῶν καὶ κοίταζε.

— Ναι, τὴν προστάτεω.

— Μάλιστα... Μάλιστα... Πόπει νὰ γίνε ἐγγείρησι πρῶτος ὅτῃ ἕνα μάτι θὰ μείνει στὴν κλινικὴ ὀτὸ ἡμέρες κι' ὅταν γίνε καὶ στὸ δεύτερο, θὰ μείνει πάλι ἄλλες ὀτὸ. Περάστε στὸ λογιστήριο, δὲ σὰς κάνουν ἕνα λογα-ρισμὸν. Ἐλῶντα στὸ παστά.

Ἐδῶσε μὴ σμειώσιον γὰρ τὸ λογι-στήριο. Ἐκεῖ πληρώσε ἡ Κα Πηνελό-πη ὀτὸ ἡμέρες διαμονῆς πρὸς 60 δρχ. τὴν ἡμέρα — 480 καὶ 200 δρχ. φάρμα-κα καὶ μπασίκα, ἐν ὅλῳ 680.

Ὅταν γύρισε σπῆτι με τὴν Στάσα εἶταν φουρκισμένη. Ἄνοιξε τοὺς λο-γαρισμοὺς, τοὺς ἐμελέτησε κ' ἔβγα-λε συμπέρασμα ὀρωμένο 680 δρχ. τὸ ἕνα μάτι καὶ ἄλλα τόσα τὸ ἄλλο. Ὑ-στερα με νευρικότητα τῆς φωνάξε στὴν κλινικὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Βλέπεις τί καλὰ πὸς σὺ φέρομαι. Δὲν εἶναι μὴν τὰ λεγτὰ πὸς πληρώσα καὶ πὸς δὲ πληρώσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ φέρε καὶ παραβολικὰ τῆς ἡμέρας πὸς δὲ λείπει νὰ σὲ ἀντικαταστήσει. Θὰ μὸς κοστίσει αὐτὴ ἡ δουλειά. Λοι-πὸν. Τί ἤθελα νὰ πῶ; Ἐπειδὴ δὲ πὰς τὴν Πέμπτῃ στὴν κλινικὴ πάρε τ' ἀπλῶ-τα ρούχα ἀπ' τὴν ἀποθήκη καὶ πῆγα-

νε νὰ τὰ πλύνεις. Δὲν εἶναι καὶ πολ-λά.

— Μάλιστα! ἀπάντησε με γαργά.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ εἶπε τόσο ἐνθου-σιασμὸ πὸς φανταζόταν πὸς μπορούσε ν' ἀναλάβει τῆς πὸς βουρὶες δουλειές. Καὶ ὅχι μονάχα αὐτὸ ἀλλὰ γλύκαινε τῇ φωνῇ της, καὶ σ' ἄλλες τῆς φράσεις τῆς, καὶ καὶ πὸς δὲν ἔβριπε, ἔβριζε ἐ-ρωτηματικὸ.

Ἀλλὰ σὲ κάμποιση ὠρα γύρισε ἀ-νίσχυη.

— Κυρία, ἐπειδὴ εἶναι πάρα πολλὰ τὰ ρούχα, δὲ πλένω ὡς τὸ βράδυ, τὸ μεσημέρι δὲ θάρω νὰ περῶν στὸ τραπέζι.

— Θὰ κάνεις ὅπως σὺ εἶπες, βαρθεῖ στὸ τραπέζι. Δὲ δέγομαι παρατηρή-σεις.

Ἐπειτα ἀργίσε γαργά λόγῳ νὰ τὴν μαλῶνι ἐνὸ ἡ Στάσα μ' ἕνα βλέμμα ἡλῆθιο, γιατί τὴν ἔβγαζε ἡ κυρία τῆς ἀπ' τὴν ὠραία κατάρταση πὸς βρισκό-ταν, ἀπὸ τὸ ὄνειρο, καὶ τὴν ἔφερε πάλι στὴν πραγματικότητα, κοίταξε με ὄφρος κοῦτῳ, με μισανονιγμένο στόμα καὶ τὰ μάτια θαμπά. Τῆς ἤρθε πολλὲς φρέες στὸ νοῦ τῆς νὰ ρωτήσει: «Τί σὰς ἔκανα κυρία;» ἀλλὰ ἔμενε ἀνίσχυη καὶ σαστισμένη.

— Σὺ ἀπαγορεύω, τῆς εἶπε ἡ κυρία τῆς νὰ μὸς δίνεις συμβουλές. Πῆγα-νε.

Βγήκε σιγὰ σιγὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο, πῆρε τὰ ρούχα καὶ πῆγε στὸ πλυστα-ριό. Ἄνοιξε τὸ κάλξιν, ἔβριζε νερὸ στὴ σκάφη κι' ἔπλενε με μέθοδο πρῶ-τὰ τὰ τραπεζομάνηλα, τῆς πεστέτες, κι' ἔκανε ὅπως τὴν εἶχε συμβουλέμει ἡ κυρία τῆς. Συγὰ σταματοῦσε γὰρ δὺο λεπτά, κοίταζε ἀπ' τ' ἀνιστὸ πα-ράθυρο τὸν οὐρανὸ με τὸ κατανάλω-νο χρώμα, με σοβρὸν βλέμμα ἀλλὰ δὲ συλλογιζόταν τίποτα καὶ τίποτα. Τὰ βαρῆθηκε ὅλα καὶ τὴν ἐγγείρησι, πὸς τῆς ἔκανε καλὰ τὰ μάτια, καὶ τὸ γιαντὸ, πὸς αἱμα θ' ἀρρωσταῖνε δὲ τὴν στήθοςκοπέσει.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τὴν εἶχε πῆ-σαι σαστισμένη, κι' ὅταν τὸ γάλα σὺ ἀναμμένο γκάκι, ἔγνοιασε νὰ κλειώ-σει τὴν ἐξώορτα τῆς ὑπηρεσίας, κι' ἀφῆκε τὴν βρῦσὶ τοῦ νεροῦ τῆς μισα-νογχεῖ.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἡ κυρία τῆς τὴν ἔλε-γε «κτῆνος! ἀπολίτιστη! γωριάτισ-σας». Ἀλλὰ ἤρθε στιγμὴ πὸς ἀπαντη-σε θυμωμένη ἡ Στάσα.

— Διόλου δὲν εἶμαι κτῆνος, οὔτε ἀ-πολίτιστη.

— Εἶσαι! Ὁ πατέρας σου δὲ θὰ εἶ-τανε ἄνθρωπος.

— Ἀλλὰ τί θὰ εἶπες;

— Εἶπες γαργά.

— Καθόλου! εἶπες ἄνθρωπος.

— Εἶπες γαργά.

— Κι' ἂν εἶπες γωριάτης τί μ' αὐ-τό;

— Σὲ εἰδοπαῶ μὴ ἀπαντᾷς γιατί θὰ σὺ ἔρθε μὴ ὠραία μπάστα.

— Δὲν εἶμαι κοῦτῃ ν' ἀφῆναι νὰ με γυμνάσει.

— Δὲ θὰ σὲ ρωτήσω καὶ θὰ πεῖς ἕ-να τραγοῦδι.

Η «ΓΥΝΑΙΚΑ»

ἐκπληροῖ ἕνα μεγάλο κοινωνικὸ σκοπὸ

Εἶναι τὸ μοναδικὸ γυναικεῖο περιοδικὸ πὸς βγαίνει στὴν Ἑλλάδα.

Θέλει νὰ ἱκανοποιῇ τῆς πνευματικῆς ἀνάγκης τοῦ γυναικεῖου μας κόσμου, νὰ τοῦ δώσῃ γνώσεις ὠφέλιμες γὰρ τὴν πολλαπλὴ ἀπο-στολὴ τοῦ καὶ τέλος νὰ γίνῃ ὁ καθρέφτης τῆς γυναικείας δρά-σεως στὸν τόπο μας.

Ἀκριβὸς γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἀπευθύνουμε θερμὴ παρά-κλησι στὶς ἀναγνώστριές μας νὰ προπαγανδίζουν ὅσο μποροῦν τὴν διάδοσί της. Ὅποια μπορεῖ, ἄς προσθέσῃ ἔστω καὶ μὴ νὰ ἀναγνώστρια, ἄς πείσῃ ἔστω καὶ μὴ φίλη της νὰ παίρνῃ τὴν «Γυναίκα».

Ἐτοίμ ἡ «Γυναίκα» θὰ μπορῇ νὰ γίνετα καλλίτερη ἀπὸ φύλλο σὲ φύλλο καὶ νὰ ἐκπληρῷ ἀποτελεσματικότερα τὴν ἀποστολὴ της.

Προπαγανδίζετε γὰρ τὴν διάδοσί της «Γυναίκα»

— Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνες πὸς λένε

τραγοῦδι.

Μὰ στὸ κεφάλι τῆς ἤρθε ἀμέσως ἡ δεύτερη πρόφρασι ἡ Στάσα καὶ τῆς ἀρπάξε τὸ γέρι.

— Μὴ με γυμνάτε! τῆς εἶπε σχεδὸν ὄργισα.

— Τολμάς ἐσὺ νὰ μ' ἀγγίζεις; Τολ-μάς;

— Δὲ σὰς ἀγγίζω μονάχα πὸς σὰς κρατῶ τὸ γέρι.

Ἀλλὰ τὸ λευτέρωσε ἡ Κα Πηνελό-πη πάλι εὐλόγη, καὶ τότε τὴν ἔβριζε κατὰ καὶ τὴν πῆγε τρέγοντας ἀπ' τὰ μαλλιά στὴν ἀποθήκη. Ἐκεῖ στὰ σκο-τεινὰ τὴν ἀρίσιν στὸ ξύλο μ' ἕνα πα-λιωτάκι πῦρετο πὸς βρέθηκε μπροστὰ τῆς. Μὴ στὰ πλεῖρα, μὴ σὸς κεφάλι.

Ἄν καὶ κανεῖς δὲν εἶπες στὸ σπῆτι νὰ τὴν ἐμποδίσει, ὡς τόσο κλειδῶσε τὴν πόρτα καὶ ἀμέσως ξεανόγισσε πὸς ἀκράτητῃ καὶ στὸ τέλος ἀκούονταν σὰ μὴ ἐρωτικὴ πῶλη ἀπάνω στὸ ξε-χαρβρολιμένο ντιβάνο:

— Ἐστὶ...

— Μὴ!

— Μὴ φωνάζεις...

Ὅταν ἡ Κα Πηνελόπη ἐκκλειδῶσε καὶ βγήκε ἀπ' τὴν ἀποθήκη εἶπες κατακκοκῆ. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν. Εἶπες εὐχαριστήσιμῃ πὸς τὴν ἔβριζε καὶ συλλογιζόταν τὸ σκεβρωμένο πα-πούτσι πὸς τὸ γυμνῶσε με τὸ πακού-νι. Στὸ κεφάλι ἔκανε ὄλλο κρότο, δι-ασφαιρικὸ στὰ πλεῖρα, ὄλλο στὰ πό-δια. Ἀλλὰ ἐκείνος τοῦ κεφαλιῷ ὁ καλῶτερος ἀπ' ὅλους, κράκ! κράκ! Στεγνὲς, ἔξω, με ἀντίστασι.

Τὴν κλειδῶσε λοιπὸν στὴν ἀποθήκη ἡ ἔτρεξε στὸ λουτρό. Ἐτοίμασε τὸ μπάνιο καὶ μπῆκε στὸ γλυκὸ νερὸ. Τῆς ἠτύνασε τὰ νεῦρα τόσο, πὸς στὸ τέλος λυπόταν τὴ Στάσα πὸς θὰ τῆς ἔκαναν ἐγγείρησι στὸ μᾶτι σὲ δὺο μέρες. «Πὸς με σῶνγισε τὸ τρελλοκό-ριτος» σκέφτηκε. Πρῶτα ὁ θυμὸς, ὁ-στερα τὸ ξύλο, πὸς τῆς ἔδωσε, καὶ τελευταῖα τὸ λουτρό, τῆς ἔπροσέσαν εὐνάρκισα τὸ νευρὸν τῆς σῶστικης, κι' ὅταν ἔβριζε καθαρὰ ἐσθονοῦσαν ὑπενέστιον, τραγοῦδοῦσε. Ἡ κὸρη τῆς δὲ θὰ ὀργόταν τὸ μεσημέρι. Τὴν εἶχε ἡμιούσστη στὸ σολεῖο. Περίνευ-λοιπὸν μόνον τὸν ἄντρα τῆς. Ἐβαλε τοιαυτὴ, μὴν, πῆγε δὺο φορὲς καὶ εἶδε τὸ φαί, καὶ στὴ μίαν, πὸς ἤρθε ὁ ἄνδρας τῆς κατακουρασμένος, τὸν ὁ-πέδγηκε γωσι-μελασπῇ. Ὅταν κά-θησαν στὸ τραπέζι, ῥώτησε ἐκεῖνος:

— Πὸς εἶναι ἡ Στάσα;

— Ἡ Στάσα! ὁ δὲ σὺ πῶ...

Κι' ἀλλὰ ὅσοις τὸ ὕφος σὲ λυπημέ-νο τοῦ ἀπάντησε:

— Τελλάθηκε.

— Τί ἔκανε λέει;

— Καθόλου! εἶπες ἄνθρωπος.

— Εἶπες γαργά.

— Κι' ἂν εἶπες γωριάτης τί μ' αὐ-τό;

— Σὲ εἰδοπαῶ μὴ ἀπαντᾷς γιατί θὰ σὺ ἔρθε μὴ ὠραία μπάστα.

— Δὲν εἶμαι κοῦτῃ ν' ἀφῆναι νὰ με γυμνάσει.

— Δὲ θὰ σὲ ρωτήσω καὶ θὰ πεῖς ἕ-να τραγοῦδι.

— Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνες πὸς λένε

τραγοῦδι.

Μὰ στὸ κεφάλι τῆς ἤρθε ἀμέσως ἡ δεύτερη πρόφρασι ἡ Στάσα καὶ τῆς ἀρπάξε τὸ γέρι.

— Μὴ με γυμνάτε! τῆς εἶπε σχεδὸν ὄργισα.

— Τολμάς ἐσὺ νὰ μ' ἀγγίζεις; Τολ-μάς;

— Δὲ σὰς ἀγγίζω μονάχα πὸς σὰς κρατῶ τὸ γέρι.

Ἀλλὰ τὸ λευτέρωσε ἡ Κα Πηνελό-πη πάλι εὐλόγη, καὶ τότε τὴν ἔβριζε κατὰ καὶ τὴν πῆγε τρέγοντας ἀπ' τὰ μαλλιά στὴν ἀποθήκη. Ἐκεῖ στὰ σκο-τεινὰ τὴν ἀρίσιν στὸ ξύλο μ' ἕνα πα-λιωτάκι πῦρετο πὸς βρέθηκε μπροστὰ τῆς. Μὴ στὰ πλεῖρα, μὴ σὸς κεφάλι.

Ἄν καὶ κανεῖς δὲν εἶπες στὸ σπῆτι νὰ τὴν ἐμποδίσει, ὡς τόσο κλειδῶσε τὴν πόρτα καὶ ἀμέσως ξεανόγισσε πὸς ἀκράτητῃ καὶ στὸ τέλος ἀκούονταν σὰ μὴ ἐρωτικὴ πῶλη ἀπάνω στὸ ξε-χαρβρολιμένο ντιβάνο:

— Ἐστὶ...

— Μὴ!

— Μὴ φωνάζεις...

Ὅταν ἡ Κα Πηνελόπη ἐκκλειδῶσε καὶ βγήκε ἀπ' τὴν ἀποθήκη εἶπες κατακκοκῆ. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν. Εἶπες εὐχαριστήσιμῃ πὸς τὴν ἔβριζε καὶ συλλογιζόταν τὸ σκεβρωμένο πα-πούτσι πὸς τὸ γυμνῶσε με τὸ πακού-νι. Στὸ κεφάλι ἔκανε ὄλλο κρότο, δι-ασφαιρικὸ στὰ πλεῖρα, ὄλλο στὰ πό-δια. Ἀλλὰ ἐκείνος τοῦ κεφαλιῷ ὁ καλῶτερος ἀπ' ὅλους, κράκ! κράκ! Στεγνὲς, ἔξω, με ἀντίστασι.

Τὴν κλειδῶσε λοιπὸν στὴν ἀποθήκη ἡ ἔτρεξε στὸ λουτρό. Ἐτοίμασε τὸ μπάνιο καὶ μπῆκε στὸ γλυκὸ νερὸ. Τῆς ἠτύνασε τὰ νεῦρα τόσο, πὸς στὸ τέλος λυπόταν τὴ Στάσα πὸς θὰ τῆς ἔκαναν ἐγγείρησι στὸ μᾶτι σὲ δὺο μέρες. «Πὸς με σῶνγισε τὸ τρελλοκό-ριτος» σκέφτηκε. Πρῶτα ὁ θυμὸς, ὁ-στερα τὸ ξύλο, πὸς τῆς ἔδωσε, καὶ τελευταῖα τὸ λουτρό, τῆς ἔπροσέσαν εὐνάρκισα τὸ νευρὸν τῆς σῶστικης, κι' ὅταν ἔβριζε καθαρὰ ἐσθονοῦσαν ὑπενέστιον, τραγοῦδοῦσε. Ἡ κὸρη τῆς δὲ θὰ ὀργόταν τὸ μεσημέρι. Τὴν εἶχε ἡμιούσστη στὸ σολεῖο. Περίνευ-λοιπὸν μόνον τὸν ἄντρα τῆς. Ἐβαλε τοιαυτὴ, μὴν, πῆγε δὺο φορὲς καὶ εἶδε τὸ φαί, καὶ στὴ μίαν, πὸς ἤρθε ὁ ἄνδρας τῆς κατακουρασμένος, τὸν ὁ-πέδγηκε γωσι-μελασπῇ. Ὅταν κά-θησαν στὸ τραπέζι, ῥώτησε ἐκεῖνος:

— Πὸς εἶναι ἡ Στάσα;

— Ἡ Στάσα! ὁ δὲ σὺ πῶ...

Κι' ἀλλὰ ὅσοις τὸ ὕφος σὲ λυπημέ-νο τοῦ ἀπάντησε:

— Τελλάθηκε.

— Τί ἔκανε λέει;

— Καθόλου! εἶπες ἄνθρωπος.

— Εἶπες γαργά.

— Κι' ἂν εἶπες γωριάτης τί μ' αὐ-τό;

— Σὲ εἰδοπαῶ μὴ ἀπαντᾷς γιατί θὰ σὺ ἔρθε μὴ ὠραία μπάστα.

— Δὲν εἶμαι κοῦτῃ ν' ἀφῆναι νὰ με γυμνάσει.

— Δὲ θὰ σὲ ρωτήσω καὶ θὰ πεῖς ἕ-να τραγοῦδι.

— Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνες πὸς λένε

τραγοῦδι.

Μὰ στὸ κεφάλι τῆς ἤρθε ἀμέσως ἡ δεύτερη πρόφρασι ἡ Στάσα καὶ τῆς ἀρπάξε τὸ γέρι.

— Μὴ με γυμνάτε! τῆς εἶπε σχεδὸν ὄργισα.

— Τολμάς ἐσὺ νὰ μ' ἀγγίζεις; Τολ-μάς;

— Δὲ σὰς ἀγγίζω μονάχα πὸς σὰς κρατῶ τὸ γέρι.

Ἀλλὰ τὸ λευτέρωσε ἡ Κα Πηνελό-πη πάλι εὐλόγη, καὶ τότε τὴν ἔβριζε κατὰ καὶ τὴν πῆγε τρέγοντας ἀπ' τὰ μαλλιά στὴν ἀποθήκη. Ἐκεῖ στὰ σκο-τεινὰ τὴν ἀρίσιν στὸ ξύλο μ' ἕνα πα-λιωτάκι πῦρετο πὸς βρέθηκε μπροστὰ τῆς. Μὴ στὰ πλεῖρα, μὴ σὸς κεφάλι.

Ἄν καὶ κανεῖς δὲν εἶπες στὸ σπῆτι νὰ τὴν ἐμποδίσει, ὡς τόσο κλειδῶσε τὴν πόρτα καὶ ἀμέσως ξεανόγισσε πὸς ἀκράτητῃ καὶ στὸ τέλος ἀκούονταν σὰ μὴ ἐρωτικὴ πῶλη ἀπάνω στὸ ξε-χαρβρολιμένο ντιβάνο:

— Ἐστὶ...

— Μὴ!

— Μὴ φωνάζεις...

Ὅταν ἡ Κα Πηνελόπη ἐκκλειδῶσε καὶ βγήκε ἀπ' τὴν ἀποθήκη εἶπες κατακκοκῆ. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν. Εἶπες εὐχαριστήσιμῃ πὸς τὴν ἔβριζε καὶ συλλογιζόταν τὸ σκεβρωμένο πα-πούτσι πὸς τὸ γυμνῶσε με τὸ πακού-νι. Στὸ κεφάλι ἔκανε ὄλλο κρότο, δι-ασφαιρικὸ στὰ πλεῖρα, ὄλλο στὰ πό-δια. Ἀλλὰ ἐκείνος τοῦ κεφαλιῷ ὁ καλῶτερος ἀπ' ὅλους, κράκ! κράκ! Στεγνὲς, ἔξω, με ἀντίστασι.

Τὴν κλειδῶσε λοιπὸν στὴν ἀποθήκη ἡ ἔτρεξε στὸ λουτρό. Ἐτοίμασε τὸ μπάνιο καὶ μπῆκε στὸ γλυκὸ νερὸ. Τῆς ἠτύνασε τὰ νεῦρα τόσο, πὸς στὸ τέλος λυπόταν τὴ Στάσα πὸς θὰ τῆς ἔκαναν ἐγγείρησι στὸ μᾶτι σὲ δὺο μέρες. «Πὸς με σῶνγισε τὸ τρελλοκό-ριτος» σκέφτηκε. Πρῶτα ὁ θυμὸς, ὁ-στερα τὸ ξύλο, πὸς τῆς ἔδωσε, καὶ τελευταῖα

